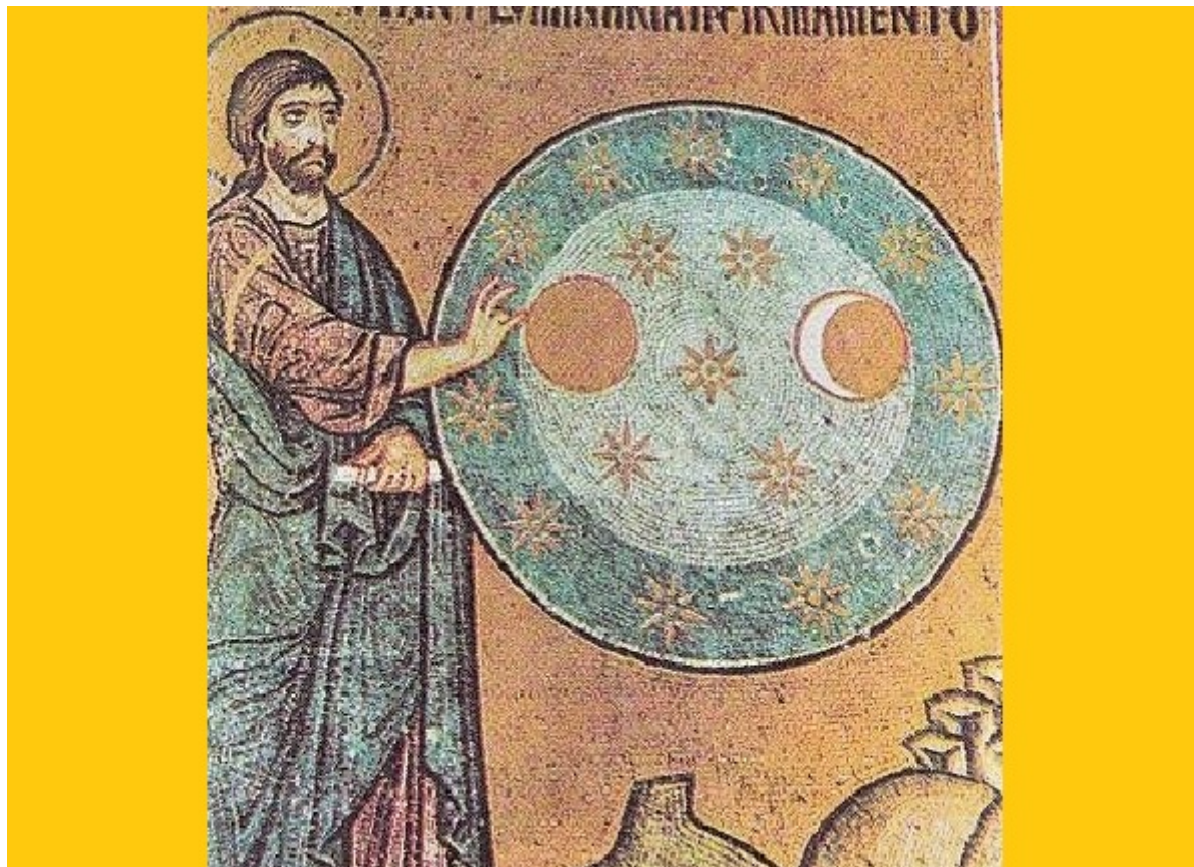
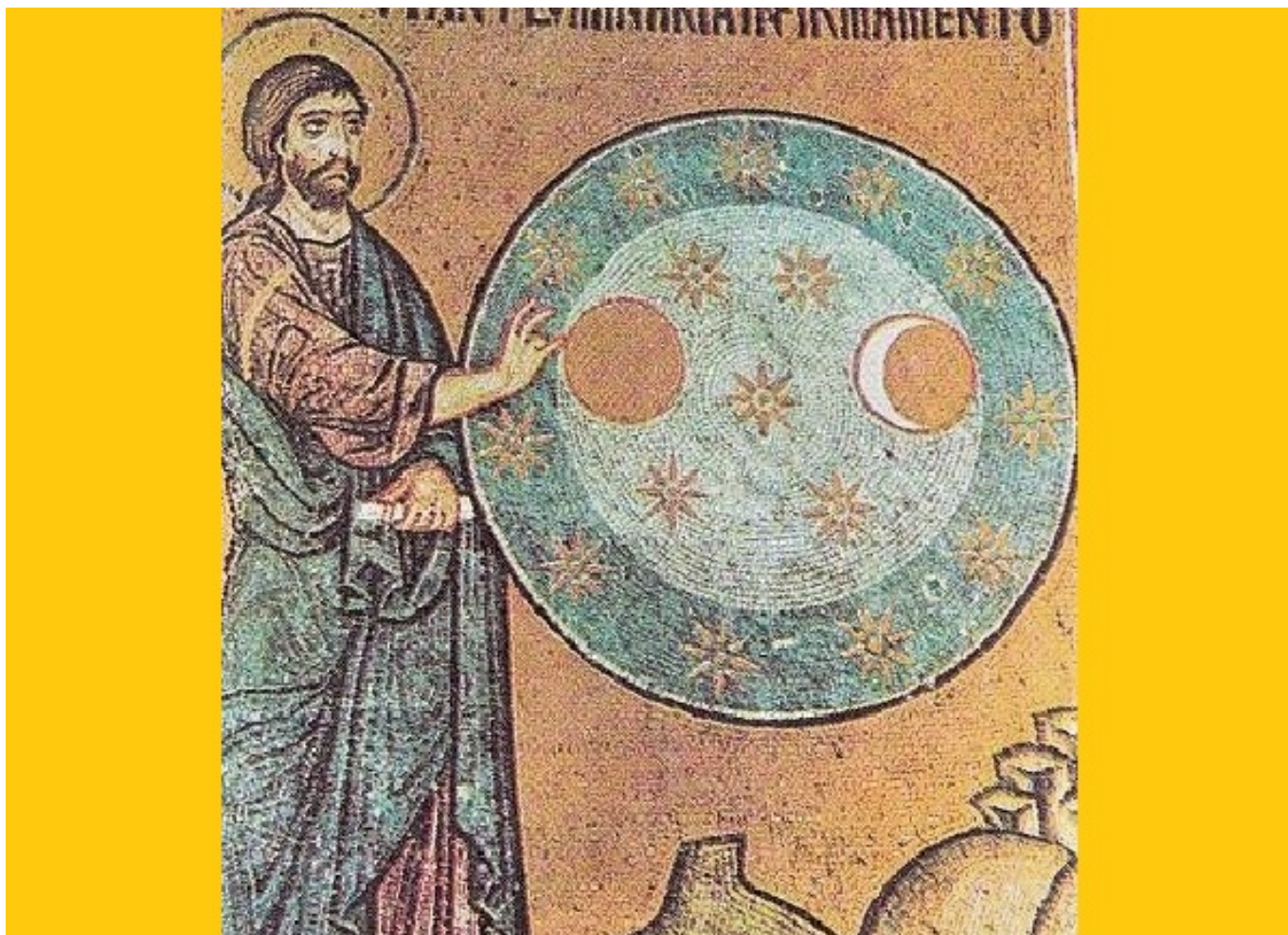

Η πολυπόθητη ωραιότητα «εποίησεν εν αρχή τον ουρανόν και την γην»!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Ομιλία Α΄

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον Ουρανόν και την Γην». Το θάμπωμα του νου μου καθηλώνει το νου μου, τι να πω πρώτο; Από πού να αρχίσω τη διαπραγμάτευσή μου; Να ελέγξω τις ματαιολογίες των ειδωλολατρών; Να επαινέσω την αλήθεια τη δική μας;

Πολλές γνώμες διατύπωσαν οι σοφοί των Ελλήνων για τη φύση και ούτε ένας λόγος τους δε στάθηκε σταθερός και ασάλευτος· πάντοτε ο δεύτερος έριχνε τον προηγούμενο του, ώστε εμείς δεν έχουμε καμιά δουλειά να τους ελέγξουμε· φθάνουν οι ίδιοι για την αλληλοανατροπή τους.

Αυτοί που αγνόησαν το Θεό δεν δέχτηκαν ότι είχε προϋπάρξει από τη γένεση όλων μια έλλογη αιτία, παρά ανάλογα με την αρχική τους άγνοια έβγαλαν συμπεράσματα και για τα επόμενα. Γι' αυτό άλλοι κατέφυγαν στις υλικές υποδομές, αποδίδοντας την αιτία του παντός στα στοιχεία του κόσμου, άλλοι φαντάστηκαν ότι τη φύση των ορατών την συγκροτούν άτομα και αδιαίρετα σωμάτια, όγκοι και πόροι, γιατί οι γενέσεις και οι φθορές προκαλούνται άλλοτε

από τη συνένωση των αδιαίρετων σωμάτων μεταξύ τους και άλλοτε με τον αποχωρισμό τους, και ότι η ισχυρότερη αλληλοσύνδεση των ατόμων παρέχει την αιτία της διατήρησης των σωμάτων που διαρκούν περισσότερο.

Αληθινά υφαίνουν ιστό αράχνης όσοι διατυπώνουν αυτές τις γνώμες και βάζουν ως θεμέλια του ουρανού, της γης και της θάλασσας τέτοιες λεπτές και ανυπόστατες αρχές. Δεν ήξεραν να πουν «εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην». Γι' αυτό στη γνώμη τους, ότι τα σύμπαντα είναι ακυβέρνητα και αδιοίκητα και πηγαινούν όπως τύχει, απατήθηκαν από την αθεία που είχαν μέσα τους.

Για να μην πάθουμε κι εμείς το ίδιο, ο συγγραφέας [ο Μωυσής] της δημιουργίας του κόσμου ευθύς από τις πρώτες λέξεις καταφώτισε το νου μας με το όνομα του Θεού. Είπε “εν αρχή εποίησεν ο Θεός”. Τι ωραίο πράγμα η τάξη. Έβαλε πρώτα την «αρχή» για να μην νομίσουν μερικοί ότι ο κόσμος είναι άναρχος.

Έπειτα πρόσθεσε το «εποίησεν» για να δείξει ότι αυτό που έγινε είναι ένα ελάχιστο μέρος από τη δύναμη του δημιουργού. Όπως ο κεραμέας με τη μία τέχνη, πλάθοντας μύρια σκεύη, ούτε την τέχνη του εξαντλεί ούτε τη δύναμή του: έτσι και ο δημιουργός του σύμπαντος τούτου· η δημιουργική του δύναμη δεν περιορίζεται στα μέτρα ενός μόνον κόσμου αλλά την υπερβαίνει στο απειροπλάσιο· μ' ένα μόνο νεύμα του θελήματός του έφερε στην ύπαρξη τους πελώριους όγκους που βλέπομε.

Αν λοιπόν ο κόσμος και αρχή έχει και έχει δημιουργηθεί, εξέτασε ποιος του έδωσε την αρχή και ποιος είναι ο δημιουργός του, ή μάλλον, για να μην απομακρυνθείς σε κάποιο σημείο από την αλήθεια, εξετάζοντας με τον ανθρώπινο λογισμό σου, πρόλαβε με τη διδασκαλία του να αποθέσει σαν σφραγίδα και φυλαχτό στις ψυχές μας πολυτιμημένο το όνομα του Θεού λέγοντας «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός».

Η μακάρια φύση, η απέραντη αγαθότητα, το αγάπημα όλων των λογικών όντων, η πολυπόθητη ωραιότητα, η αρχή των όντων, η πηγή της ζωής, το νοερό φως, η απρόσιτη σοφία, αυτός είναι που «εποίησεν εν αρχή τον ουρανόν και την γην».

Από το βιβλίο «Βασιλείου του Μεγάλου, Ομιλίες στην Εξαήμερο» των εκδόσεων Πολύτυπο. Μετάφραση Ιγνάτιος Σακαλής.